

Arrest

nr. 185 652 van 20 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VANKEERBERGHEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 25 maart 2016 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Verzoekster diende op 4 april 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 30 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 4 oktober 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.04.2016 werd ingediend door:

Naam: E.(...) Voorna(a)m(en): I.(...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstenverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een formulier C1 voor van de RVA dd. 09.05.2016 en een attest van ACV Dienstencentrum Londerzeel dd 09.05.2016 waarin vermeld wordt hoeveel zijn maandbedrag aan werkloosheidsuitkering bedraagt. Dit attest gaat over een periode van februari 2016 tot en met april 2016 en het gemiddelde inkomen voor deze periode bedraagt €1157,52 per maand. Echter, aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Voor deze periode vermeld hetzelfde attest ook nog een inkomen uit PWA van € 172 voor februari 2016, € 209 voor maart 2016 en € 282 voor april 2016. Dit inkomen werd met de hand bijgeschreven op het attest. Er kan niet geïdentificeerd worden wie dit er heeft bijgeschreven en of dit dus een getrouwe weergave is van de werkelijkheid. Bij gebrek aan het PWA-contract kan zelfs niet worden vastgesteld of de referentiepersoon wel degelijk een PWA activiteit heeft. Het gesolliciteerd karakter van deze bijgeschreven informatie kan niet worden uitgesloten. Daarom wordt deze handgeschreven informatie ivm de bestaansmiddelen evenmin in overweging genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel

7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: de UVRM), van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Verzoekster heeft het recht om te huwen met de persoon van haar keuze en het recht om met deze persoon samen te leven.

Verzoekster heeft het recht om een gezin te stichten en effectief met dit gezin samen te wonen.

Dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in de artikelen 12 en 16, door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het artikel 8 en door de Belgische wetgeving overeenkomstig artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek stelt dat:

“Echtgenoten zijn jegens elkaar tot samenwoning verplicht; zij zijn elkaar getrouwheid, hulp en bijstand verschuldigd

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven Artikel 8:

1. Éénieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor de bescherming van de echte vrijheden van anderen

In dezelfde zin stellen de artikelen 12 en 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dat:

“Artikel 12:

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam.

Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft éénieder recht op bescherming door de wet.

Artikel 16:

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of godsdienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan

Verzoekster is op 25 maart 2016 gehuwd voor de burgerlijke stand te Kapelle-op-den-Bos met een Belgisch onderdaan, de heer Ali ABBAS, geboren te Beirut (Libanon) op 5 april 1964.

Verzoekster verblijft samen met haar echtgenoot te (...).

Binnen het kader van haar huwelijk werd door verzoekster op 4 april 2016 een aanvraag ingediend om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belgisch onderdaan.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“(…)”

en

Verzoekster beschikt over alle nuttige stukken conform artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en heeft het recht om op basis van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan te vragen om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Zoals uit de door verzoekster bij haar aanvraag gevoegde stukken blijkt, staat het vast dat:

De referentiepersoon werkloos is en beschikt over een werkloosheidsuitkering van gemiddeld € 1.157,52 per maand. In afwachting van het vinden van een voltijdse tewerkstelling, werkt de echtgenoot van verzoekster met een PWA-arbeidsovereenkomst, waardoor hij bijkomend beschikt over een

inkomen van gemiddeld € 221,00 per maand. De referentiepersoon beschikt dan ook over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De referentiepersoon beschikt over behoorlijke huisvesting, meer bepaald wordt een woning gehuurd te (...) overeenkomstig een geregistreerde huurovereenkomst van onbepaalde duur.

De referentiepersoon beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

De referentiepersoon heeft beschikking over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een behoorlijke huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Het dossier van verzoekster werd volledig bevonden door de diensten van de burgemeester van de gemeente Kapelle-op-den-Bos en overgemaakt aan de verwerende partij op 12 mei 2016.

Er werden geen bijkomende stukken opgevraagd.

Verzoekster verkeerde in de veronderstelling dat indien de verwerende partij vragen zou hebben omtrent de door haar aangewende stukken, zij zou worden uitgenodigd om hieromtrent enige verduidelijking te verschaffen, eventueel aan de hand van aanvullende stukken.

De verwerende partij heeft echter nagelaten verzoekster om enige verduidelijking te vragen en heeft zich ertoe beperkt de stukken aangaande de bestaansmiddelen van de echtgenoot van verzoekster te miskennen op hun bewijswaarde.

In eerste instantie heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekster afgewezen om reden dat de echtgenoot van verzoekster niet afdoende aantoonde actief werk te zoeken.

De echtgenoot van verzoekster heeft zich nochtans niet genesteld in zijn werkloosheid, doch besliste in tegendeel gedurende zijn werkloosheid actief te blijven en te werken via PWA- arbeidsovereenkomsten. Indien deze redenering niet zou volstaan voor de verwerende partij, had zij bijkomende stukken kunnen opvragen bij verzoekster. De echtgenoot van verzoekster beschikt immers wel degelijk over sollicitatiebewijzen en inschrijvingen bij interimkantoren en deze worden dan ook bij huidig verzoekschrift gevoegd.

De verwerende partij weigerde bovendien de inkomsten uit PWA-cheques in overweging te nemen nu deze met de hand geschreven werden op het attest en de verwerende partij bijgevolg in twijfel trok.

Verzoekster was in de veronderstelling dat het attest, haar bezorgd door het ACV Londerzeel, ondertekend en voorzien van een stempel, volstond om de inkomsten van haar echtgenoot te staven.

Indien de verwerende partij twijfels had bij de getrouwheid van de handgeschreven vermelding aangaande de inkomsten uit PWA-arbeidsovereenkomsten, kon zij eenvoudig verzoekster vragen om enige verduidelijking.

In zoverre een handgeschreven document voorzien van handtekening en stempel bewijskracht zou missen, voegt verzoekster aan huidig verzoekschrift een nieuw attest bij aangaande de werkloosheidsuitkeringen en PWA-cheques door haar echtgenoot ontvangen gedurende de afgelopen acht maanden (februari tot en met september 2016), waaruit blijkt dat haar echtgenoot beschikt over een gemiddeld inkomen ten bedrage van € 1.174,77 ten titel van werkloosheidsuitkering en € 237,69 ten titel van PWA-cheques (gemiddeld totaal: € 1.412,46).

De bestreden beslissing stelt dan ook verkeerdelijk dat de referentiepersoon, zijnde de Belgische echtgenoot van verzoekster, niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorzien in hun onderhoud.

De ontoereikendheid van de bestaansmiddelen kan overigens niet automatisch tot gevolg hebben dat de aanvraag overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 moet worden geweigerd. Het is immers perfect mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste van de openbare overheid te vallen.

Indien de referentiepersoon niet kan aantonen dat hij beschikt over een netto-inkomen dat ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dan dient de verwerende partij een individuele behoefteanalyse uit te voeren.

Het principe van de individuele behoefteanalyse werd in het leven geroepen door het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 (HvJ C-578/08) en onder meer geïmplementeerd in artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 waarin wordt gesteld dat:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid"

De verwerende partij heeft nagelaten een individuele behoefteanalyse uit te voeren, doch heeft zich bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon louter en alleen gebaseerd op de door verzoekster aangebrachte stukken, die men weigerde in overweging te nemen.

Er werd geen onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster en haar echtgenoot.

De verwerende partij heeft het zelfs niet nodig gevonden om nadere informatie in te winnen bij verzoekster omtrent de bestaansmiddelen, noch omtrent de aangewende stukken waar de verwerende partij vragen bij had.

Indien de verwerende partij dit wel had gedaan, had zij kunnen vaststellen dat de echtgenoot van verzoekster wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen en bovendien actief werk zoekt.

Daardoor werd evenmin rekening gehouden met het gegeven dat ook verzoekster zelf kan bijdragen in de bestaansmiddelen van het gezin. Verzoekster zal immers, zodra zij beschikt over een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, zelf terecht kunnen op de arbeidsmarkt, nu zij een deeltijdse werkaanbieding (12u/week) mocht ontvangen.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 werd geschonden.

De bestreden beslissing werd minstens genomen in strijd met de wet, daar waar verzoekster op eenvoudige wijze kon worden gevraagd verduidelijking te verschaffen omtrent de bestaansmiddelen, eventueel door de toevoeging van stukken. Dit had minstens mogelijk geweest naar aanleiding van de verplichte individuele behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, die echter niet werd uitgevoerd. Hierdoor wordt dan ook artikel 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 geschonden.

Door de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster af te wijzen, werd tevens afbreuk gedaan aan het recht van verzoekster om samen te leven met haar partner en samen met hem een gezin te stichten, zodat ook artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens werden geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dienvolgens ontvankelijk en gegrond te worden verklaard."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

De Dienst Vreemdelingenzaken moet haar beslissingen met redenen omkleden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt dat de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voornoemd stelt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat zij afdoende moet zijn.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een vreemdeling, echtgenote van een Belg, is een recht. De weigering dit recht toe te kennen moet op afdoende wijze gemotiveerd worden.

Verzoekster komt wel degelijk in aanmerking om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en samen te wonen met haar echtgenoot in België.

Zoals hierboven reeds uitgebreid uiteengezet heeft verzoekster beschikking over alle documenten die vereist zijn om haar inschrijving in regel te stellen.

De referentiepersoon, zijnde de Belgische echtgenoot van verzoekster, beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en bovendien kan verzoekster onmiddellijk deeltijds tewerkgesteld worden van zodra zij beschikt over een machtiging tot verblijf, zodat ook verzoekster zelf kan bijdragen aan de bestaansmiddelen van het gezin.

Verzoekster en haar echtgenoot beschikken tevens over behoorlijke huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's voor het gezin dekt.

De vraag dient gesteld te worden of de verwerende partij in redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om in het kader van artikel 40ter aanspraak te maken op het verblijfsrecht van meer dan drie maanden.

De verwerende partij zal ongetwijfeld opmerken dat zij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster overgemaakte stukken, doch zij heeft nagelaten ook maar enig bijkomend onderzoek te verrichten, dan wel eenvoudig verzoekster om uitleg te verzoeken.

Minstens heeft de verwerende partij nagelaten de vereiste individuele behoefteanalyse uit te voeren.

Indien de verwerende partij dit wel had gedaan, had zij kunnen vaststellen dat verzoekster en haar echtgenoot wel beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

De vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat wanneer dit nazicht niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld, de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijk materiële grondslag mist, waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980.

De verwerende partij heeft zich bij haar besluitvorming dan ook laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier.

De motivering is dan ook niet draagkrachtig.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dienvolgens ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Tweede onderdeel: Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

De beslissing van de verwerende partij is aangetast door verregaande onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

De aanvraag van verzoekster tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van haar huwelijk met een Belgisch onderdaan werd geweigerd om reden dat de echtgenoot van verzoekster niet zou beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Dit niet omwille van het werkelijk ontbreken van voldoende bestaansmiddelen, doch wel omdat de verwerende partij de bewijskracht van de documenten die door verzoekster werden overgemaakt, manifest miskent.

De beslissing van de verwerende partij werd genomen op basis van een onvolledig gestoffeerd dossier waarbij ten minste de verwerende partij verzoekster nooit heeft verzocht bepaalde documenten over te leggen die achteraf essentieel bleken bij de besluitvorming.

Verzoekster had nochtans eenvoudig deze stukken kunnen voegen aan het dossier, dan wel kunnen zorgen voor enige opheldering aangaande de inkomsten verworven uit de PWA-arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot.

Verzoekster voegt ten behoeve van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende stukken die aantonen aan dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden vermeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Indien de verwerende partij verzoekster had verzocht een en ander te verduidelijken of bijkomende stukken voor te brengen, had dit eenvoudig vastgesteld kunnen worden.

De verwerende partij heeft er zich echter toe beperkt na te kijken of er stukken ontbraken in het dossier, zonder het nuttig te achten om verzoekster te horen of minstens haar aan te schrijven om eventueel stukken bij te brengen die zouden kunnen aantonen dat zij wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen en zij zich bijgevolg bevindt in de toepassingsvoorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Bovendien heeft de verwerende partij de bewijskracht van de door verzoekster wel gevoegde stukken manifest miskent. Dat een stuk met de hand werd geschreven, voorzien van een handtekening en een stempel van het ACV Londerzeel, dan wel dat dit stuk werd opgesteld op de computer, wijzigt niets aan de bewijskracht.

Wanneer de verwerende partij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht, hetgeen ernstige consequenties heeft, mag minstens verwacht worden dat de verwerende partij zich hierbij steunt op een volledig samengesteld dossier⁷ en de bewijskracht van de gevoegde stukken niet miskent.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient dan ook, zonder zich inhoudelijk uit te spreken over de bijgevoegde stukken, vast te stellen dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest door zich enkel te baseren op de stukken die zich in het dossier bevonden, zonder wat dan ook verder te onderzoeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag vast te stellen dat er thans stukken gevoegd worden bij het dossier die eventueel een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van de aanvraag van verzoekster.

Het past dan ook minstens om deze reden de bestreden beslissing te vernietigen, opdat de verwerende partij na kennisname van de bijgevoegde stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een attest van werkloosheidsuitkeringen van februari tot september 2016 toe, een attest van PWA-cheques van februari 2016, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB, een intentieverklaring van ‘Vivaldis interim’, een Curriculum Vitae van dhr. A., de sollicitatie voor de vacature van zaalmedewerker van 28 september 2016 en een bevestiging van werkaanbieding ‘Koningsteen’.

3.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

“(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

(....)”

3.8. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 4 april 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische echtgenoot (bijlage 19ter). Verzoekster legde haar huwelijksakte neer en haar Marokkaanse identiteitskaart en werd verzocht *“om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 4 juli 2016 (dag/maand/jaar) de volgende documenten over te leggen: Bewijs van stabiele en voldoende bestaansmiddelen van de Belg (120% van het leefloon), bewijs van behoorlijke huisvesting (geregistreerd huurcontract of notariële eigendomstitel), bewijs van ziekteverzekering voor de Belg en zijn familie”*. Verzoekster legde op 12 mei 2016 een gezinssamenstelling neer, een reservatieformulier voor het ‘Huis van het Nederlands’, een attest voor een aanvraag gezinshereniging van de ‘Christelijke Mutualiteit’, een bewijs van de overschrijving van 160 euro aan de gemeente Kapelle-op-den-Bos, een attest betalingen werkloosheid van haar echtgenoot van 9 mei 2016, een aangifteformulier van de persoonlijke en familiale toestand van de RVA en een geregistreerd huurcontract van 7 april 2015.

3.9. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dat uit het *“formulier C1 voor van de RVA dd. 09.05.2016”* en het *“attest van ACV Dienstencentrum Londerzeel dd 09.05.2016”* blijkt dat de Belgische referentiepersoon een gemiddeld maandinkomen heeft van 1157,52 euro, maar dat dit niet in aanmerking kan worden genomen omdat hij *“niet afdoende bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk”*. De gemachtigde van de staatssecretaris merkte ook op dat het attest van het ACV *“ook nog een inkomen uit PWA van € 172 voor februari 2016, € 209 voor maart 2016 en € 282 voor april 2016”* vermeldt, maar stelt vast dat *“(d)it inkomen (...) met de hand (werd) bijgeschreven op het attest. Er kan niet geïdentificeerd worden wie dit er heeft bijgeschreven en of dit dus een getrouwe weergave is van de werkelijkheid. Bij gebrek aan het PWA-contract kan zelfs niet worden vastgesteld of de referentiepersoon wel degelijk een PWA activiteit heeft. Het gesolliciteerd karakter van deze bijgeschreven informatie kan niet worden uitgesloten. Daarom wordt deze handgeschreven informatie ivm de bestaansmiddelen evenmin in overweging genomen”*. Omdat geen bestaansmiddelen in overweging kunnen worden genomen, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd.

3.10. In haar eerste middel beweert verzoekster dat de referentiepersoon wel degelijk voldoende bestaansmiddelen, voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering heeft en dat geen bijkomende documenten werden opgevraagd en evenmin verduidelijking werd gevraagd. Volgens verzoekster wordt de bewijswaarde miskend. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt ontkend dat de referentiepersoon over voldoende huisvesting en een ziekteverzekering beschikt.

In de beslissing wordt echter overwogen dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen omdat de werkloosheidsuitkeringen niet gepaard gaan met bewijzen dat de referentiepersoon actief op zoek is naar werk en dat het gesolliciteerd karakter van de handgeschreven informatie op het attest niet kan worden uitgesloten.

3.11. De Raad merkt op dat het in het kader van een aanvraagprocedure aan de vreemdeling toekomt om alle nuttige inlichtingen voor te leggen. Verzoekster kan de overheid niet verwijten dat geen bijkomende verduidelijking werd gevraagd aangezien zijzelf op basis van het *adagium* '*nemo censetur ignorare legem*' geacht wordt de wettelijke voorwaarden te kennen van het verblijfsrecht waarvoor zij meent in aanmerking te komen. Bijgevolg mag verzoekster geacht worden te weten dat uit de wetsbepaling zelf blijkt dat "(d)e werkloosheidsuitkering (...) alleen in aanmerking (komt) indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt". Waar verzoekster middels de stukken, die zij thans als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt, met name een VDAB-inschrijving, sollicitatiebewijzen en inschrijvingen bij interimkantoren (Verzoekschrift, bijlagen 3-7), wenst aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk actief werk zoekt, merkt de Raad op dat deze stukken niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden onderworpen. Bijgevolg kan verzoekster onmogelijk op grond van deze elementen aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de eerder neergelegde stukken zou hebben miskend. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

3.12. Met betrekking tot de inkomsten uit PWA-activiteiten stelt verzoekster dat zij van de veronderstelling uitging dat de stempel bij de handgeschreven bedragen volstond. Zij slaagt er echter niet in de vaststelling te weerleggen dat "(d)it inkomen (...) met de hand (werd) bijgeschreven op het attest" en dat "niet geïdentificeerd (kan) worden wie dit er heeft bijgeschreven en of dit dus een getrouwe weergave is van de werkelijkheid", noch dat "(b)ij gebrek aan het PWA-contract (...) zelfs niet (kan) worden vastgesteld of de referentiepersoon wel degelijk een PWA activiteit heeft". Verzoekster toont geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat "(h)et gesolliciteerd karakter van deze bijgeschreven informatie (...) niet (kan) worden uitgesloten. Daarom wordt deze handgeschreven informatie ivm de bestaansmiddelen evenmin in overweging genomen". Het kwam in de eerste plaats aan verzoekster toe om duidelijkheid te scheppen over deze handgeschreven vermeldingen. Blijkens de bijlagen bij onderhavig verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 1 en 2) beschikt zij over bijkomende attesten betreffende de PWA-inkomsten die niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd. Om die reden kan deze informatie niet worden aangewend om de inkomsten van de referentiepersoon te herberekenen of om een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan te tonen.

3.13. In zoverre verzoekster oppert dat de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen niet automatisch tot gevolg moet hebben dat het recht op verblijf wordt geweigerd omdat er op grond van het door haar geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een individuele behoefteanalyse doorgevoerd zou moeten worden, kan zij niet worden gevolgd. De Raad stipt aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris had geconcludeerd dat de werkloosheidsuitkering van de Belgische partner van verzoekster niet in aanmerking kon worden genomen als "*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*" in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat deze niet gepaard ging met een bewijs van actieve sollicitaties en omdat het gesolliciteerd karakter van de handgeschreven PWA-inkomsten niet kon worden uitgesloten. Deze vaststellingen impliceren de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in hoofde van de Belgische onderdaan. Aangezien er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen, bestaat er voor de gemachtigde van de staatssecretaris geen verplichting om over te gaan tot een behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022; RvS 11 juli 2013, nr. 223.807). Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt dan ook geen onzorgvuldigheid verwijten.

3.14. In haar eerste middel verwijst verzoekster naar de bescherming van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM en artikel 12 van de UVRM, naar het recht om te huwen en een gezin te stichten uit artikel 16 van de UVRM en naar de huwelijksverplichtingen uit artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek.

3.15. De Raad stelt vast dat verzoekster deze internationale bepalingen in haar middel citeert, maar volstrekt in gebreke blijft om concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing aan deze bepalingen afbreuk zou doen. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing het recht van verzoekster, die overigens reeds gehuwd is, onverlet laat om een gezin te stichten. Verzoekster maakt melding van het recht op gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM, maar zet niet uiteen hoe de bestreden beslissing haar recht op gezinsleven zou aantasten. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *"wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."* Verzoekster brengt geen elementen aan die deze nochtans eerder summie overwegingen aan het wankelen brengen.

3.16. De schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 12 en 16 van de UVRM en van artikel 213 van het Burgerlijk Wetboek werd niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Verzoekster toont geen schending aan van artikel 40ter of artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen over het hoofd zou hebben gezien. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

De twee aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN